

Sygn. akt IV C

1186/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia

12 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział IV Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca : SSO Anna Bartoszevska

Protokolant:	Praktykant Dorota Grobelna	
po rozpoznaniu w dniu	12 maja 2016 roku	w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. z siedzibą w B.

przeciwko Szpitalowi (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Szpitala (...) w W. na rzecz powoda (...) spółki z o.o. z siedzibą w B. kwotę 245 814, 56 zł (dwieście czterdzieści pięć tysięcy osiemset czternaście złotych pięćdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 12 maja 2016 roku oraz odsetki ustawowe liczone od kwot 5367,28 zł (pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia osiem groszy) za okres od dnia 16 września 2015 roku do dnia 1 października 2015 roku i od 2505,30 zł (dwa tysiące pięćset pięć złotych trzydzieści groszy) za okres od 16 września 2015 roku do 12 października 2015 roku;

2. co do kwoty 9364,57 zł (dziewięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt siedem groszy) postępowanie umarza;

3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

4. zasądzoną w punkcie pierwszym kwotę wraz z odsetkami rozkłada pozwanemu na dwie równe raty płatne w terminach:

pierwsza rata do dnia 15 czerwca 2016 roku

druga rata do dnia 15 lipca 2016 roku

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

5. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10422 zł (dziesięć tysięcy czterysta dwadzieścia dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

6. opłatę sądową w części nieuiszczonej przez powoda, a obciążającej pozwanego przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt *IV C 1186/15*

UZASADNIENIE

16.09.2015 r. (...) Sp. z o.o. w B. wniósł do tut. Sądu pozew przeciwko Szpitalowi (...) w W..

W pozwie tym powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, zobowiązującego pozwanego do zapłaty na rzecz powoda: kwoty 257.687,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od daty wniesienia pozwu, oraz kosztów postępowania, w tym kwoty 7.217 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w toku współpracy pozwany nie uregulował należności objętej 152 fakturami. Do dochodzonej pozwem kwoty powód doliczył skapitalizowane odsetki należne na dzień 15.09.2015 r.

Na podstawie zarządzenia z 09.10.2016 r. sprawa została skierowana do rozpoznania w postępowaniu nakazowym, zaś powód został zobowiązany do uiszczenia brakującej opłaty w wysokości $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu, pod rygorem rozliczenia ww. kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji.

Pismem z 15.10.2015 r. powód dokonał częściowego cofnięcia pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 2.505,30 zł i wniósł o wydanie w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zobowiązującego pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty 255.179,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

Nakazem zapłaty z 29.10.2015 r., wydanym w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IV Nc 260/15), Sąd uwzględnił powództwo w zmodyfikowanej postaci i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 255.179,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi, w sposób w nakazie wskazany, oraz kwotę 10.422 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, zaś postanowieniem z 19.11.2015 r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie objętym dokonany cofnięciem.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany Szpital wniósł sprzeciw, domagając się uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa powyżej kwoty 245.814,56 zł, z uwagi na uregulowanie części zobowiązania w wysokości 7.872,58 zł, o rozłożenie zobowiązania na 6 miesięcznych rat i o odstąpienie od obciążania go kosztami procesu w trybie art. 102 k.p.c.

W uzasadnieniu ww. stanowiska pozwany wskazał, że nie unika płacenia zobowiązań względem powoda, a ewentualne opóźnienia w tym względzie wynikają z trudnej sytuacji Szpitala. Pozwany podał, że nie dysponuje innymi środkami niż te, które uzyskuje w ramach kontraktu z NFZ, a koszt prowadzonej przez niego działalności leczniczej często przewyższa refundowane kwoty.

W tym miejscu pozwany podkreślił, że wszelkie wpływy, które uzyskuje są natychmiast rozdysponowywane na inwestycje remonty oraz bieżące zobowiązania tj. wynagrodzenia, media, i leczenie pacjentów, co oznacza, że każde dodatkowe zobowiązanie, niezwiązane z działalnością statutową Szpitala, jest realizowane kosztem pacjentów, poprzez ograniczenie im dostępu do pomocy medycznej.

Pozwany wskazał, że ostatecznie zawsze w całości realizuje swoje zobowiązania, czego powód ma świadomość, mimo to niepotrzebnie wszczyna postępowania sądowe, czym nie przyspiesza uzyskania zapłaty, a jedynie generuje dodatkowe koszty. W ocenie pozwanego składanie kolejnych pozwów przez powodową Spółkę ma na celu nie tyle ochronę jej praw, co uzyskanie dodatkowego świadczenia w postaci wysokich kosztów zastępstwa procesowego i to przy minimalnym nakładzie pracy.

Uzasadniając wnioski o zastosowanie w sprawie art. 102 k.p.c. oraz art. 320 k.p.c. pozwany zwrócił uwagę, że z racji charakteru statutowej działalności oraz ustawowych ram organizacyjnych nie powinien być traktowany na równi z podmiotami komercyjnymi, nakierowanymi na osiągnięcie zysku.

Podkreślając swój szczególny status pozwany wskazał, że zapewnienie Szpitalowi niezakłóconego funkcjonowania jest niezbędne dla zabezpieczenia potrzeb pacjentów, gdyż pozwany jako jedna z niewielu placówek przeprowadza skomplikowane i kosztowe procedury w zakresie transplantologii i stanowi podstawowe zaplecze internistyczne dla mieszkańców W., jak również posiada ogromne doświadczenie w zakresie chirurgii ogólnej.

Jednocześnie pozwany przypomniał, że w ostatnim czasie zapadło szereg rozstrzygnięć, w których w podobnym stanie faktycznym i prawnym zasądzone od niego należności były rozkładane na raty, jak również sądy stosowały art. 102 k.p.c.

W piśmie z 22.03.2016 r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 9.364,57 zł, wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 245.814,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi kwot: 245.814,56 zł od dnia wniesienia pozwu tj. 16.09.2015 r. do 31.12.2015 r.; 5.367,28 zł od dnia wniesienia pozwu do 01.10.2015 r. oraz od kwoty 2.505,30 zł od dnia wniesienia pozwu do 12.10.2015 r.

W uzasadnieniu ww. stanowiska powód wskazał, że pozwany 01.10.2015 r. dokonał zapłaty części zobowiązania. Jednocześnie powód wniósł o nieuwzględnienie wniosków pozwanego o zastosowanie w sprawie art. 320 k.p.c. i art. 102 k.p.c., podnosząc, że w sprawie nie zachodzą żadne szczególne okoliczności, uzasadniające zastosowanie instytucji przewidzianych w ww. przepisach.

W ocenie powoda okolicznością taką nie może być sytuacja finansowa służby zdrowia, a szczególne traktowanie zakładów opieki zdrowotnej przez sądy doprowadziłoby do zachwiania praw rządzących wolnym rynkiem i do przerzucenia na kontrahentów ryzyka niewydolności ich finansowania.

Powód zaprzeczył, by dochodzenie przez niego zapłaty na drodze sądowej było nakierowane na uzyskanie dodatkowego świadczenia m.in. w postaci kosztów zastępstwa procesowego i zwrócił uwagę, że gdyby nie zdecydował się na wystąpienie na drogę sądową, prawdopodobnie upłynąłby okres przedawnienia roszczeń, który dla powoda, jako przedsiębiorcy, wynosi tylko 2 lata, nadto działanie powoda, jako zgodne z prawem, korzysta z domniemania zgodności z zasadami współzycia społecznego.

Na koniec powód zwrócił uwagę, że pozwany pomimo składanych deklaracji zapłaty, od wielu miesięcy nie zapłacił na poczet roszczenia żadnej kwoty, co świadczy o instrumentalnym traktowaniu procesu i zamiarze spłaty zobowiązania dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia.

Na rozprawie 12.05.2016 r. strony podtrzymały swoje stanowiska, przy czym pozwany podniósł zarzut braku wymagalności objętego postępowaniem roszczenia, jak również wniósł o rozłożenie ewentualnie zasądzonej kwoty na przynajmniej 2-3 raty.

Sąd ustalił, co następuje.

Powód (...) Sp. z o.o. w B. jest firmą, zajmującą się m.in. sprzedażą wyrobów farmaceutycznych i medycznych.

Pozwany Szpital (...) w W. wykonuje działalność leczniczą na podstawie wpisu do KRS.

Dowód: odpisy KRS powoda i pozwanego (k. 12-15).

Strony współpracowały ze sobą na podstawie umów, których przedmiotem była sprzedaż wyrobów farmaceutycznych i medycznych.

Na podstawie ww. umów powód zobowiązał się realizować przedmiot umów, a pozwany zobowiązał się do sukcesywnego przekazywania płatności w terminie 60/90/120 dni od daty dostarczenia faktury VAT.

Dowód: umowy wraz z aneksami i formularzami ofertowymi (16-92).

Powód dostarczał towar zgodnie z treścią umów, wystawiając pozwanemu faktury VAT.

Ponieważ pozwany pozostawał w zwłoce z płatnością 152 faktur, 07.09.2015 r. powód skierował do niego wezwanie do zapłaty. W treści wezwania zawarto wniosek o przeprowadzenie procedury negocjacji.

Dowód: faktury VAT (k. 93-254) wraz z wezwaniem (k. 255-257).

W dniach 01. i 12.10.2015 r. pozwany wpłacił na rachunek powoda część należności w łącznej kwocie 9.364,57 zł.

Dowód: kopie przelewów (k. 220, k. 284-285).

Sąd uznał za wiarygodne przedłożone do akt dowody w postaci dokumentów prywatnych, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ponadto dowody te posłużyły Sądowi do odtworzenia stanu faktycznego sprawy.

Sąd uznał również za wiarygodne kserokopie dokumentów złożonych w sprawie, gdyż nie było podstaw do zakwestionowania ich z urzędu, a żadna ze stron nie podniosła zarzutu ich nieprawdziwości, co pozwoliło na potraktowanie tychże kserokopii, jako dowodów pośrednich na istnienie dokumentów o treści im odpowiadającej.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o przesłuchanie w sprawie w charakterze świadka p. K. M., albowiem wniosek ten został zgłoszony z naruszeniem art. 503 § 1 k.p.c., ponadto Sąd oddalił wniosek strony powodowej o przeprowadzenie w sprawie dowodu z przesłuchania stron, gdyż przeprowadzenie tego dowodu było zbędne do podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 505 § 1 i 2 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc (...) w części zaskarżonej sprzeciwem.

Strony były zgodne zarówno co do stanu faktycznego, jak i co do wysokości objętego pozwem roszczenia głównego, a spór w sprawie sprowadził się do kwestii zastosowania względem pozwanego art. 102 k.p.c. oraz art. 320 k.p.c.

Ponieważ ostatecznie pozwany uregulował część dochodzonej pozwem należności, a powód skutecznie cofnął powództwo w tym zakresie, Sąd uwzględnił żądanie o zasądzenie kwoty 245.814,56 zł, oddalając powództwo w zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od daty wniesienia pozwu, wobec rozłożenia ww. świadczenia na raty (vide uchwała składu siedmiu sędziów SN z 22.09.1970 r., III PZP 11/70).

Jednocześnie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 2 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie objętym częściowym cofnięciem pozwu z 22.03.2016 r. tj. co do kwoty 9.364,57 zł.

Sąd zastosował w sprawie art. 102 k.p.c., obciążając pozwanego Szpital jedynie częścią powstałych w toku postępowania kosztów sądowych, tj. kwotą uiszczoną przez powoda opłaty od pozwu w wysokości 3.222 zł, jak również zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego w minimalnej stawce, ustalając jej wysokość w oparciu o § 6 pkt 7. uprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanego obowiązkiem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów procesu.

W ocenie Sądu, wbrew stanowisku pozwanego, powód ww. koszty poniósł zasadnie, gdyż pozwany pomimo deklaracji dobrowolnej spłaty zobowiązania, pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia przez wiele miesięcy, co oznacza, że bez poszukiwania przez powoda ochrony prawnej na drodze sądowej, mogłoby dojść do przedawnienia objętych

postępowaniem roszczeń, które mają charakter okresowy i dla powoda, jako podmiotu gospodarczego, wynoszą jedynie 2 lata.

Odnosząc się do zgłoszonych przez pozwanego zarzutów: przedwczesności roszczenia oraz wytoczenia powództwa z naruszeniem art. 187 § 1 pkt 3. k.p.c., Sąd uznał, że nie mogły one zasługiwać na uwzględnienie.

W tym miejscu wskazać należy, że ww. przepis został wprowadzony do Kodeksu postępowania cywilnego nowelizacją z 10.09.2015 r. (Dz. U. 2015, poz. 1595) i wszedł w życie 01.01.2016 r., tymczasem pozew w sprawie niniejszej wniesiony został 16.09.2015 r.

Niezależnie od powyższego Sąd zwrócił uwagę, że wezwanie powoda do zapłaty z 07.09.2015 r. zawiera zaproszenie do negocjacji (k. 256-257). Gdyby faktycznie powód, wbrew własnemu pisemnemu stanowisku, odmawiał pozwanemu porozumienia w sprawie spłaty, to pozwany chcąc uniknąć obciążenia ewentualnymi kosztami procesu, do dnia dzisiejszego dokonałby spłaty większej części zobowiązania, aniżeli zaledwie 5 % jego wyjściowej wysokości.

Sąd przyznaje słuszność stanowisku pozwanego co do trudnej sytuacji placówek służby zdrowia, jednak problem w tym względzie ma charakter systemowy i nie może obciążać powoda, tylko Państwo. W tym miejscu dodać należy, że powód, którego kontrahentami w głównej mierze są szpitale, również boryka się z problemami finansowymi, co może skutkować wobec niego, jako podmiotu prawa handlowego, dotkliwymi konsekwencjami, niż wobec pozwanego Szpitala, który mając nie kapitałową formę organizacyjną, ma zapewnioną ciągłość bytu.

Nadto nie należy zapominać, że działanie stron na polu leczniczym jest sprzężone, a rola powoda, dostarczającego niezbędne do leczenia farmaceutyki i wyroby medyczne, jest równie istotna, jak pełnione przez pozwanego Szpitala funkcje lecznicze.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że od wniesienia pozwu w sprawie upłynęło 8 miesięcy, Sąd uznał, że postawa pozwanego jest rezultatem przyjętej przez niego taktyki procesowej, zmierzającej do spłaty należności po uprawomocnieniu się orzeczenia, co nie mogło zasługiwać na ochronę prawną.

Uwzględniając wniosek w trybie art. 320 k.p.c., zasądzoną wraz z odsetkami kwotę 245.814,56 zł Sąd rozłożył na dwie miesięczne raty, za czym przemawiał szczególny charakter prowadzonej przez Szpital działalności oraz powszechnie znana trudna sytuacja placówek publicznej służby zdrowia.

Jednocześnie Sąd odstąpił od obciążenia pozwanego nieuiszczonymi przez powoda kosztami sądowymi w wysokości $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.